

skulde ville fordre, at der skulde paalægges Bedkommende en Indskrænkning og Tvang, som man erkjendte i dette Tilfælde efter hele Lovens Aand og Mening og egentlige Grund ikke var tilstedelig. Det var at sige: périssement les colonies plutôt qu'un principe, og det anvendt i smaa miserable Forhold, hvor ingen store Principer staae paa Spil. Jeg kan ikke skjønne Mådet — og jeg holder grumme meget af, hvor det er muligt, at gaae tilbunds i Grundene — end at deri ligger en Forudsætning af, at Loven er altid viis, Dommene ere altid retfærdige, men Administrationen har en Præsumption for at være uretfærdig. Jeg siger: Ja viis er Loven viis, Dommene retfærdige, men Administrationen er accurat ligesaa fornuftig og retfærdig som den lovgivende og den dømmende Magt. Man behøver sandelig ikke at have fiddet i en Række af Aar i en Rigsdag for godt at vide, at det er ikke altid Viisdom, der stikker bagved Lovenes Givelse; man behøver ikke at være Medlem af en Rigsret for at vide, at der er en Mistun ogsaa paa det Gebet, og jeg påaastaaer, at det er en reen Misforstaaelse, fordi man hist og her træffer Dyrighedsafgjørelser, som ere eller som man finder urigtige, at sige, at en Afgjørelse skulde være mindre viis og retfærdig, fordi den ikke træffes af Rigsdagen eller Højesteret, men af Administrationen. Det er aldeles falsk. Naar jeg altsaa seer hen til den Plads, som denne Bestemmelse indtager i dette Lovudkast, saa have vi været nødsagede til at opstille en Række Fordringer, som vi ansee for at ramme det Rette i det store Fleertal af Tilfælde, vel vidende, at der vil findes Tilfælde, hvor de ikke behøves, og saa spørger jeg: af hvad Grund i Verden skulde man lægge en Indskrænkning, et Bånd paa den Privates Ret, som ikke behøves, hvor den Grund, af hvilken man i Almindelighed har taget denne Bestemmelse, ikke finder Anvendelse? Det er dette, jeg ikke kan skjønne, og derfor mener jeg, at den foreslaaede Bestemmelse er et nødvendigt Supplement til hele den øvrige Lov. Det er med den samme Følelse af, at denne Lov ikke tør træde nogen Privat for nær, at jeg nu skal henvende mig til det andet Minoritetsvotum, idet jeg kun skal gjøre opmærksom paa, at det vilde

være i høj Grad at skærpe Loven, og jeg maa vel bringe i Erindring, at det er ikke forbedt Administrationen at kunne paalægge nye og yderligere Fordringer, end Loven gjør. Af dette Slags fandtes flere Ting i Udcastet, men ikke en eneste i, hvad der nu foreligger. Det er intetsteds forbeholdt Administrationen at gjøre Fordringer, som ikke ere hjemlede i Loven; det er kun forbeholdt den at kunne eftergive enkelte Fordringer, der findes uanvendelige i enkelte Tilfælde; det kan altsaa ikke virke skærpende og vil være en Formildelse, der ofte er utvivlsom retfærdig. Det er med den samme Følelse af, at denne Lov ikke bør gaae videre, som jeg ved første Behandling gjorde gjældende, og som den ærede Minoritet vil vide, at jeg ikke har fornægtet i Udvalget, at jeg desuagtet ikke kan finde det rigtigt at lade de to Paragrapher udgaae, mod hvilke han har reist Indvendinger. Den ene gaaer nemlig ud paa, at Fabrikbygninger, hvorunder Viisbrænderier, Bryggerier og Maltgjørier, skulle være teglhængte. Nu forekommer det mig rigtignok at være en saa overordentlig ringe Indskrænkning i Friheden, og paa den anden Side saa aldeles klart, at det vil i høj Grad formindske Brandfaren, at jeg ikke seer nogen Betænkelighed ved at paalægge dette. Jeg troer endog, at det er meget sjældent, at Bedkommende ikke ville gjøre det af egen Drift; jeg troer, at de Tilfælde ere overordentlig faa, hvor Noget vil opføre en Fabrikbygning og belægge den med Straatag; men jeg troer, at hvor En enten for Nøjsøghed om Sommeren eller for Luunhed om Vinteren skulde falde paa at gjøre det, da maa han henvises med disse Formaal til hans egen Vøllig; det kan han lægge saameget Straatag han vil, men Fabrikbygninger bør være teglhængte, og det ikke blot fordi man ellers udsætter Andre for Fare; jeg erkjender, at det er Lovens Hovedopgave at beskytte Naboerne imod Ildbrand fra Naboen, men jeg kan paa den anden Side ikke see rettere, end at det er en meget fornuftig Tanke, som Loven har havt for Øie, at det er den fletteste Anvendelse, der kan gjøres af Værtdierne, at lade dem gaae op i Luer. Jeg kan ingenlunde sige, som et æret Medlem sagde, men viis ikke vil gjøre gjældende i den fulde